

Milost Pána Ježíše Krista, láska Boží, dar a přítomnost Ducha svatého se všemi námi! Amen.
Tehdy řekl Ježíš svým učedníkům: „Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne. Neboť kdo by chtěl zachránit svůj život, ten o něj přijde; kdo však ztratí svůj život pro mne, nalezne jej.“ Mt 16,24-25

Píseň 509 *Předivný Pán Bůh v skutcích svých*

Modlitba: Hospodine, svatý Bože, stvořil jsi nás krásně, vložil jsi do nás touhu milovat, být s tebou, být s našimi bližními, spolu se radovat a spolu plakat, učinil jsi nás přímo ideálně pro společenství: máme přece oči, které mohou vnímat pohnutí druhých, máme přece uši, které mohou zaslechnout jejich nářek, máme srdce, která se mohou zachvát soucitem, máme ústa, která mohou promluvit povzbudivě, máme ruce, které mohou obejmout, a nohy, které mohou tančit radostí, jsme tu a můžeme si být tak blízko . . . Jenomže my jsme si tak vzdálení! Jak se to může stát? Kde jsi, Pane, zdroji života? Kde jsme ztratili tu touhu po tobě, po čistotě, pravdě a lásce? Proč se nestaráme o to, na čem tobě vskutku záleží? Proč se bojíme přiznat svou lhostejnost? Nic není tak ideální, jak by mohlo být. Na naší duši je stín, stín pochybností, zda je vůbec možné milovat. Jsme omláceni a zjizveni zklamáním. Tolikrát se nám nedostalo odezvy, kterou jsme čekali. Tolikrát jsme my sami nedokázali naplnit svá vlastní očekávání o sobě. Pane, nepočítej nám náš hřích nevěry, ale obnov nás mocí svého Ducha. Pane, smiluj se nad námi.

Pěvecký sbor: *Smiluj se, Pane*

Pane, smiluj se nad námi pro jméno svého Syna Ježíše Krista, amen.

Čtení: Iz 44,25 – 45,8

Píseň (Svítá) 115 *Jdou, stále jdou se zprávou*

Text: 1 K 1,18-25

Kázání:

Kdo by chtěl trpět? Kdo by chtěl být slabý? Kdo by chtěl vypadat jako blázen? - - Ale my *kážeme Krista ukřižovaného!* Hlásíme se k trpícímu, slabému. Je to zvěst vpravdě bláznovská.

Raději být silný, zdravý, chytrý, bohatý! Úspěšný. Anebo - pokud takoví nejsme, alespoň se k někomu takovému hlásit, přimknout se, mít ho za spojence, za mocného ochránce, za lídra. Přirozeně lidská je touha po moci, síle, která nabízí řešení, která může přemoci bídu a utrpení.

Tak přece také církev, sbor musí se opírat o víru v Boha silného, Stvořitele, Pána všehomíra. Zdroj životní energie a naděje. Máme-li někoho oslovit, pak dejme do popředí pozoruhodnou moc a sílu, s níž Kristus uzdravuje všechny nemoci, nevidanou, podmanivou moudrost, se kterou promlouvá ve svých kázáních. A prezentujme se jako společenství radostné, optimistické, sršící energií, úspěšné. Nadto pak, my čeští evangelíci, máme ve svém štítě silný symbol kalicha. Symbol odkazující k plnosti, k restauraci, tj. k místu, kde vás postaví na nohy, obcerství a posilní.

Ale my *kážeme Krista ukřižovaného!* Podle apoštola Pavla zvěstujeme, vyhlašujeme jako to podstatné, na čem záleží a na čem stavíme, Krista ukřižovaného. A mně tím dráždí. Věřím přece v Ježíše Krista, toho ukřižovaného *a vzkříšeného*, věřím ve vítězství života nad smrtí. Právě vyústění do nového, nečekaného a nepravděpodobného života mne na evangeliu oslovuje, fascinuje, dává mi křídla naděje. Proč apoštol dává důraz právě na kříž? Důraz až příliš jednostranný? Reaguje tím na konkrétní korintské společenství, v tu chvíli jaksi happy vysmáté, jemuž však cosi uniká? Možná korintský sbor nemá dost pochopení pro své slabé... pro slabé ve svém okolí... (?)

Možná někteří křesťané pro samou radost ze vzkříšení, z toho slavného vítězství, jako by kapitolu kříže vymazali. Kristus ukřižovaný je kamenem úrazu, pohoršením, skandálem, je nepřijatelným možná nejen pro Židy. Ale právě on a právě takový je vzkříšen. V evangeliu Janově se

vypráví o tom, jak svým učedníkům ukázal Vzkříšený své otevřené rány na rukou a boku. Nezmizely. Protože právě v nich je ten nový život.

Slovo kříže je pro apoštola pravým základem víry. Proti všemu rozumu, proti tomu, jak svět podle naší zkušenosti funguje. Ukřížovaný Kristus je Božím bláznovstvím. Pro nás je nepochopitelné, proč Bůh nechal Krista takto (bezmocně, potupně) zemřít. Proč nic neudělal? Proč nijak neukázal, nenaznačil svou moc? Proč namísto demonstrace síly se Bůh spolehl na něco tak pofidérního, slabého, jako je slovo a Duch? Jako je oběť, odpuštění, milosrdenství?

Nevím přesně, jak to apoštol myslel. Je příliš stručný, nerozvádí svou myšlenku. Snad chce říci, že právě ve slovu kříže je patrné, že Ježíš Kristus se vymyká mocenským strukturám a tokům, které fungují (vládnou) ve světě. A právě tím nás zachraňuje – že jim nekonkuruje, nejede ve stejném režimu, nýbrž jeho moc je jiného řádu. Promlouvá a uzdravuje právě jako ten Ukřížovaný. Ta přirozená lidská touha po moci a síle, která chce slabosti a utrpení vymazat, uniknout jim, popřít je, právě ta tolikrát jen další utrpení a bolest působí. Docela konkrétně: proč jsou mezi vámi korintskými roztržky? Proč jedni druhými pohrdáte? Proč pomíjíte své slabé? Protože jste nepochopili, nepřijali slovo kříže. Spoléhání na jiné moci a jiné cesty, spoléhání na to, co – zdá se – vládne ve světě, to vede do záhuby, nic neřeší, jen prohlubuje konflikty.

Kážeme Krista ukřížovaného – to pro apoštola není žádná teorie. Jestliže církev na tuto zvěst spoléhá, jestliže jí důvěřujeme, je to na nás vidět. Bláznovství kříže je na církvi patrné: je slabá, ubohá, prohrává v soutěži popularity. Nemá co nabídnout, nic pěkného, nic chytrého, nic mohutného. Církev nejsou ti skvělí lidé, kteří vás okouzlí; církev nejsou ti úžasní obětavci, co pomáhají ubožákům; církev naopak sbírá ty, kdo tempu světa nestačí, církev jsou ti ubožáci. Je jako záchranná síť zachytávající hříšníky v pádu. Kristus na kříži zemřel za nás – a proto nejde o náš výkon, naši sílu. Ukřížovaný se vymyká silovému poli, ve kterém se běžně v tomto světě pohybujeme. Jeho kalich je kalichem utrpení a zároveň novou smlouvou v jeho krvi. Cesta kříže je tajemstvím spasení. Kristus ukřížovaný je nepřijatelným pohoršením pro pyšné, ale osvobodivou nadějí pro slabé, nedostatečné, sevřené. Teprve v té přiznané slabosti, v tom bláznivém spojení s těmi, kdo prohrávají, teprve tehdy a tam se dějí zázraky.

V písni Tělo zpěvák zpívá:

Jedno křehké tělo, které se tu láme -
prolomíme ticho, do úst si ho dáme.
Jedno křehké tělo, které se tu dává -
je to moje síla, je to moje sláva.

Amen.

Píseň 178 Krásná je modrá obloha

Večeře Páně (písně 308, 309)

Přímluvná modlitba + Otče náš

Ohlášky, sbírka

Píseň (Svítá) 21 Bud' vůle tvá

Poslání: „Jako Pán odpustil vám, odpouštějte i vy. Mějte lásku, která všechno spojuje k dokonalosti.“
Ko 3,13b-14

Požehnání

Píseň 549 Chvaliž Hospodina